

Thing vil modtage Lovforslaget i det Hele med den Belvillie, som det fortjener, og at det vil fremme det paa den ene Side med saa megen Interesse, men paa den anden Side ogsaa med saa megen Resignation, at der kan være grundet Haab om at se det endnu i denne Samling ophøjet til Lov.

S. M. Petersen: Jeg skal ikke modstige den ærede sidste Taler i, at det er et fortrinligt Lovforslag, der her foreligger; jeg har den samme Anskuelse. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at det vil være vanskeligt for en stor Del af Thingets Medlemmer at gjenneengaa denne Sag saa grundigt og at komme saaledes tilbunds i den, som man kan i mange andre Sager, men der er dog enkelte Punkter i dette Lovforslag, som ikke ligge saa dybt, hvorimod de berøre enhver Livsstilling, enhver Klasse af Borgere, og blandt disse er der det 2det Afsnit, Kapitel 17. Der findes deri Bestemmelser, som i Anmærkningerne til Lovforslaget betegnes som et nødvendigt Supplement til den hele Fallitlovgivning, men dette kan jeg for mit Vedkommende ikke erkende dem for at være; det er Bestemmelserne om Retten til at pantsætte rørligt Gods. For Tiden har man en saadan Ret i en temmelig udstrakt Grad, men den vil man nu betage enhver Borger i Landet, enten han er Handlende eller ikke, paa saa Undtagelser nær, og dette anser jeg for meget uheldigt. Jeg gad vide, hvad en Gaardsfæster, en Husfæster eller en Leier skal gjøre, naar han af en eller anden Grund er kommen i Forlegenhed for Penge og kan faae dem ved at pantsætte et Chatol, et Klædeskab, en Kalkelovn eller Alt, hvad han eter og eiendes vorder, som det hedder, naar han bliver afskaaren derfra, og det er ham for Fremtiden forbudt, dersom dette Forslag bliver til Lov i den Form, hvori det her foreligger. Jeg indrømmer, at en saadan Bestemmelse kan indeholde en Betryggelse, som kan have gode Sider; overfor en Handlende, som spekulerer paa at begaa svigagtig Fallit eller at begunstige een Kreditor fremfor en anden, kan det være heldigt, at der gjøres ham Afbræk deri, men det er ikke rigtigt at træffe en saadan Bestem-

melse, naar alle Landets Borgere, i hvilken som helst Livsstilling de end ere, skulle lide derunder. Jeg vil som Exempel nævne en Skolelærer; jeg kjenner mange Exempler paa, at en saadan Mand i de første Aar af sin Embedstid laaner nogle Hundrede Daler, fordi han har brugt Alt, hvad han kunde strabe sammen, til sin Uddannelse, og derpaa senere afbetaler dem, men han kan ikke faae et saadant Laan, naar det er forbudt ham at pantsætte sit Indbo. Det forekommer mig, at disse Bestemmelser ikke saa lidet for meget ere paavirkede af Forholdene her i Kjøbenhavn, hvor man har „Dukel“ at søge til, og hvor der tillige er andre Steder, hvor Folk kunne bringe deres Pantter hen, om de end derved tilfaldt i mange Tilfælde komme af Afsen og i Elden. Noget Saadant er ikke Tilfældet paa Landet, men det er meget almindeligt der, at en Mand laaner Penge og giver sit Indbo til Pant derfor; kan han imidlertid ikke gjøre dette, vil han i mange Tilfælde være tvungen til enten at sælge sit Indbo for Spotpris eller til at sulte, kan jeg gjerne sige, naar han ikke staar til at redde paa anden Maade. Man kan nævne mange andre Tilfælde, hvori det er nødvendigt for Folk at kunne pantsætte deres Indbo. Der er saaledes mange Beboere paa Landet, som, naar de ældes og ikke længere se sig i Stand til at føre deres Bedrift med Held paa Grund af Alder eller Svagelighed, lade deres Børn eller Svigerhorn træde i Stedet for dem, men forbeholde sig Pantteret i det overdragne Hus med alle løse og faste Gjenstande, som ere i eller ved Huset. Det bliver altsaa i en vis Forstand en Slags succesfuld Afbetaling; de betinge sig Aftægt, men beholde Sikkerhed i alt det Overdragne; men ogsaa dette vil for Fremtiden være forbudt efter Loven, saaledes som den nu foreligger. Jeg skal henstille til de Herrer, som, hvad Loven i sin Helhed angaar, have og maa have et langt klarere Blik paa det hele Forhold end jeg, om det ikke skulde være muligt at udfinde en Affattelse, som kunde ramme de Tilfælde, hvori jeg gjerne skal indrømme, at de af mig nævnte Bestemmelser kunde være paa deres rette Plads, men som ikke ramme den store Fler-